

φείγων σχεδὸν πάντοτε τὸν θεραπεύοντα, καὶ ἐπὶ τέλει; γινόμενος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ φθάσαντος αὐτόν. Ἀποκλίνει τὴν φωνὴν τῆς σκληρᾶς φιλοδοξίας καὶ τῆς ἀπατηλῆς δόξης· συλλαμβάνει αἰμοσύνην σχεδία· χαλκεύει αλύσους διὰ τὸν πλησίον τοῦ ὀπίου ὅλιν τὸ σφάλμα του εἶναι διότι δὲν τὸν πλησιάζει· πρέχει εἰς τὰ ὅπλα· ἀκνίζει τὴν φωνικὸν σίδηρον, ὑπάγει, μετὰ τὴν φλόγα εἰς τὴν γαίαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρικωδεστέρων, ἀδικῶν καὶ τρισηθοδάρων πολέμων, νὰ συλλέξῃ θάνατος αἰματοβαφεῖς, καθήμενος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων πυρποληθείσης πόλεως, περιστοιχούμενος ἀπὸ ἄθλια θύματα τοῦ μανιώδους πάθους του, βλέπει μακρόθεν μετὰ βλοσυρὰ καὶ σκληρὰ ὄμματα τὴν περιεχυμένην καταστροφὴν τῶν πεδισθῶν· ὅλα δὲ τὰ κατορθώματά του εἶναι σημεῖα θανάτου καὶ ἐρημώσεως. Ἐνταῦθα, ἄπληστος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ματαίου πλούτου, πόσους κινδύνους δὲν περιφρονεῖ διὰ νὰ εὐχαρίστησῃ τὴν ἀπληστον πλεονεξίαν του; Εἰς τὴν ἄγριον μακίαν του, γύνει τὸ αἷμα ὅλον τοῦ νέου κόσμου, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεκάλυψε τὸ πνεῦμα διὰ στυγερὰ ἐγκλήματα· τὸν μεταβάλλει εἰς κοιλιάδα κλαυθμῶνος, θλιβεράν διδόν τῶν τρομερωτέρων κακουργημάτων μιᾶς πολυαριθμοῦ πατρίδος τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὑποβάλλει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦς δυστυχεῖς κατακλυσ, καὶ τοὺς μεταφέρει ἐπιφορτισμένους αλύσους εἰς τὸν νέον κόσμον τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸν κατερήμωσε, πιστεύσας, εἰς τὴν ἀναίσθητον μακίαν του, ὅτι ἔφερε χρυσίον διὰ νὰ τὸν ποτίσῃ μετὰ αἷμα.

Ἐξ ἄλλου μέρους, ἡ δόξα καὶ πολλάκις ἡ ἀρετὴ τὸν προσκαλοῦσιν εἰς νέας δόξας, διακεκομμένες ἀπὸ πολυάριθμα θάρατρα, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ὁ σκοπός, μακρὰν τοῦ νὰ τῷ προσφέρωσι κενὸν φάσμα, παρασταίνει αὐτῷ τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ κοινῶς συμφέροντος. Τότε ἡγεμῶν δίκαιος, καλὸς καὶ γενναῖος, πρέχει τὴν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν εἰς τὸν κόσμον; καὶ διὰ τῶν εὐεργετιῶν του ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας του. Ἐνταῦθα διανομεὺς τῶν χαρίτων μετὰς παρηγορητικῆς θρησκείας, ἡ τῶν θεῶν νόμων τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς κοινῆς ασφαλείας, ἀπολαύει, εἰς τὰς ἀνευφημήσεις τῶν συμπολιτῶν του, τοὺς ὁποίους παρηγορεῖ καὶ προστατεύει, τὴν θέλγουσαν ἀμοιβὴν τῶν ἀρετῶν του· τώρα, εἰσάγει τὴν καλλιέργειαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ὠφελίμους τέχνας, καὶ τοὺς προτρέπει νὰ γυνιμπούωσι καὶ νὰ πολλαπλασιάσωσι τὸν ἀκαλλιέργητον τόπον διὰ δὲ τῶν ἀγαθοεργιῶν του, τῶν ἀγώνων καὶ τῆς ἐμφρόνου διοικήσεώς του, ἐνώνει τὰς ἀπωτάτας πολιτείας, τὰς πλουτίζει διὰ τῆς προνοίας του, τὰς ὑπερασπίζεται διὰ τῆς πολεμικῆς ἰσχύος του, τῶν στρατιωτικῶν γνώσεών του, καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἀρετῶν του· γινόμενος εἰσηγητὴς τῶν καλλιτεχνιῶν, διαχέει τὰς χάριτας εἰς τὰς εὐδαίμονας συνοικίσεις τῶν ὁμοίων του τὰς ἀνανεώνει, πρᾶναι τὸν χαρακτήρα των, καὶ ἀδυνατίζει τὴν σκληρότητα των, τοὺς ἐμπνέει τὰς ἀναπητάς ἀρετάς, ἀνακουφίζει τὰς θλίψεις των διὰ ζωηρῶν καὶ ἀθῶων παιγνιδίων, τοὺς ἐξιστορεῖ τοὺς ἀρχαίους ἥρωάς των, τοὺς ἐνδόξους πολεμιστάς των, τοὺς μεγάλους σκοπούς των. Τέλος πάντων σκεπτόμενος εἰς εἰρηνικὸν ἡσυχαστήριον, συμβουλευόμενος μυστηριωδῶς τὴν φύσιν, ἐγκαταλείπων, νὰ εἴπω οὕτω, τὸ θνητὸν λάφυρόν του, ἱπτάμενος ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ τῆς θεοφείας, ἀνακαλύπτει καὶ δεικνύει εἰς τοὺς ὁμοίους του τὰς πλεονεκτικὰς καὶ ὠφελίμους ἀληθείας.

Τὸ Γῆρας.

Ὁ ἄνθρωπος, γινόμενος ἄνθρωπος, ἀπολαμβάνει ὅλην τοὺς τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ καὶ ἂν φθάσῃ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως, ἐπομένως ὅμως παρακμάζει καθ' ἑκάστην αἰδιότητα τοῦ ἐξασθενέουσι, αἱ σωματικαὶ τοῦ δυνάμεις ἐλαττοῦνται, καὶ περὶ εἰς τὸ γῆρας· εἴθε ἡ ἡλικία αὕτη, ἡ ἄξια πάντος σεβασμοῦ, εἰσαγμένη ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς, νὰ ὠφελῇ καὶ νὰ γύνῃ δάκρυα.

Ἄς προσφύλαττεται εἰς τὸ γῆρας, ἃς ἐπιφέρει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν πολυχρόνιον πείραν, ἃς παρουσιάζῃ κάποτε καὶ ῥωμαλαῖον ὄμμα, καὶ ὑπὸ τὴν λευκὴν κόμην ἃς ἐμφαίνει μεγαλοπρεπὲς μέτωπον ὀγερῶν ἃς φαίνεται ὡς ἀρχαία δρυς διατηρούσα εἰσέτι τοὺς ἰσχυροὺς κλάδους τῆς δυνατᾶς ἔστω πλήρης γλυκύτητος καὶ τρυφεράς συμπαθείας· τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ἐδοκίμασε, ἡ πείρα τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου ἀδυναμίας καὶ αἱ περιστοιχούντες τοὺς ὁμοίους του παντὸς εἶδους κίνδυνοι, ἐμπληροῦν τὴν καρδίαν τοῦ γλυκεῖας χάριτος· ἃς λυπῆται καὶ συγχωρῇ ἡ φύσις δὲν πύει τοῦ νὰ λαλῇ ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Πόσον μᾶς ἐνδιαιφέρει νὰ βλέπωμεν τὴν ἀδύνατον εἰκόνα τῆς τρυφεράς νηπιότητος ἡνωμένης μὲ ὅλην τὴν μεγαλειότητα, μὲ ὅλην τὴν καλονὴν τῆς ἀνδρείας, ἡλικίας, καὶ μετὰ τὸν πλέον θελγτρῶδη, τρυφερόν καὶ ἱερώτατον χαρακτήρα! Πόσον χρήσιμον εἶναι πᾶν ὅ, τι εἴπῃ ὁ γέρον ὅποταν μελῶνται λόγοι· ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνεωγμένου μόνον διὰ τῆς φιλοστοργίου συμπαθείας του. Αὐτοὶ εἶναι ὁ παρηγορητικὸς θεὸς εἰρησκόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του διὰ νὰ ᾔσῃ ἡ ζωὴ καὶ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὰ λατρεύουσι, διὰ νὰ τὰ παρόρῃ τὰς εὐλογίας του, νὰ τὰ προτρέπῃ, νὰ τὰ ὑποστηρίξῃ ἐνθάρρυναν αὐτὰ διὰ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς προσηκούσης φιλοστοργίας του, ὅποταν ἀπολαυθῇ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης των ὅλας τὰς ἐνδεχομένης βοηθείας ἐπὶ τῶν δεινῶν του. Καὶ ποία καρδία δὲν ἤθελε καταναυγῇ ὅποταν ὁ ἔντιμος καὶ ἀξιοσεβαστὸς γέρον ὑποχρεῖται νὰ κύπτῃ τὸν ἀδύνατον αὐχένα τοῦ ὑπὸ τὸ ἔαρος τῆς δυστυχίας ἢ τῆς ἀθλιότητος.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ.

Τὴν μικρὰν Ἀσίαν χειρσόννητον εὐραϊάν, κατοικοῦμένην καὶ κατεχομένην σταθερῶς ὑπὸ τῶν Γραικορωμαίων, ὠνόμαζον Ρόμ, τουτέστι Ρωμάδα, οἱ εἰσβαλόντες εἰς αὐτὴν Τούρκοι Σελγυκίδαι· ὡς καὶ οἱ Ἀρμένιοι καὶ ἄλλα τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἔθνη, πρὸ τῶν Σταυροφορικῶν ἐτι πολέμων καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ Σελγυκίδαι ὀνομασθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ αὐτῶν Σελγούκου τοῦ ἐξ Ἰρκανίας, ἀφοῦ ἐλελήστησαν καὶ κατέφθειραν τὴν χώραν ταύτην βαλμηδὸν, συνέστησαν ἐν αὐτῇ διαφόρους μωαμεθανικὰς ἡγεμονίας, συγχωνευθεῖσας μετέπειτα κατ' ὀλίγον εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος.

Ἐκ τῶν ἡγεμονιῶν τούτων ἰσχυροτέρα καὶ περιφημοτέρα ὑπῆρξεν ἡ τῶν Σουλτάνων τοῦ Ἰκονίου, τῶν δ.

ποίων ὁ τελευταῖος, Ἀλαδῖνος τὸνομα, φύγων τοὺς εἰσβαλόντας εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ Τατάρους Γαζαλιανούς, κατέφυγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ τὸν Παλαιολόγον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἄπαις. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ συμβάντος τούτου, ὁ Ἀλαδῖνος, πολεμῶν πρὸς τινὰς ἄλλους Τατάρους, ἔλαβεν ἀπροσδοκῆτως συνδρομὴν ἐν καιρῷ τῆς μάχης παρὰ τινος συντροφίας Τούρκων νομαδικῆς, ἐπελθούσης κατὰ περίστασιν μακρόθεν, ὁδηγουμένης δὲ ὑπὸ τινος Ἑρθογρύλου, καὶ νικήσας ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καὶ περιποιήθη κατ' εὐγνωμοσύνην τὴν συντροφίαν αὐτὴν καὶ τὸν Ἑρθογρυλον. Διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τούτου ὁ Ἀλαδῖνος γενόμενος κύριος τῆς πόλεως Κωνσταντινίου ἐν τῇ Φρυγίᾳ τῷ 1285. [ὅτε κατέχον ἔτι οἱ Φράγκοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀρπαγείσαν δολίως ἀπὸ τῶν Γρικωρμαίων τὰς χεῖρας], καὶ κατορθώσας πολλὰς ἄλλας νίκας καὶ κατακτήσεις, ἔδωκεν εἰς κατοικίαν τῆς μετὰ τοῦ Ἑρθογρύλου συντροφίας τὴν περιοχὴν τοῦ Θηβασίου [Σογούτσου], πολίχνης Φρυγίας, κειμένης σχεδὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς τότε πολλαχόθεν περιωρισμένης Βυζαντινῆς ἐπικρατείας. Οὕτω λοιπὸν ἡ μικρὰ περιοχὴ αὕτη τοῦ Θηβασίου ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ καὶ βάσις τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους. Τοῦ Ἑρθογρύλου τούτου υἱὸς πρωτότοκος ἐγένετο ὁ Ὀθωμάνος ἡ Ὀσμάνης γεννηθεὶς τῷ 1259 [657 ἐξ Ἑγείρας] ἐπὶ Ἀνδρονίκου Β τοῦ Παλαιολόγου. Οἱ Ὀθωμανοὶ ἱστορικοὶ λέγουσιν, ὅτι ὀλίγον πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ εἶδε καθ' ὕπνου ὁ πατήρ, ὅτι πηγὴ πολλοῦ ὕδατος ἀνατείλασα ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἐξέρρη ὡς μέγας ποταμὸς καὶ κατέκλυσε πᾶσαν τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς. Ἐγερθεὶς δὲ ἠρώτησε περὶ τοῦ σκαινομένου γέροντα τινὰ ὄνειροκρίτην, ὅστις προεῖπεν, ὅτι ἐξ αὐτοῦ θέλει γεννηθῇ ὁ θεμελιωτὴς μεγάλης τινὸς μοναρχίας, ἡ ὁποία θέλει ἐκταθῇ ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης.

Ἀποθανόντος τοῦ Ἑρθογρύλου, ὁ Σουλτάνος τοῦ Ἰκονίου, τιμῶν τὸν πατέρα καὶ γινώσκων ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ὀσμάνην, ἐπιλεγόμενον καὶ Ὀσμανίδιον [Ὀσμαντσίκ] διὰ τὸ μικρόσωμον, διώρισεν αὐτὸν στρατάρχην τῆς ἡγεμονίας, ἀποστείλας αὐτῷ τύμπανον καὶ σημεῖον κατὰ τὴν τάξιν. Μετ' ὀλίγον δὲ παρεχώρησεν αὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κόπῃ νόμισμα, καὶ νὰ μνηστεύεται τὸνομά του εἰς ταῖς προπευχαῖς τῆς παρασκευῆς κατὰ τοὺς τόπους τοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀλαδίνου διοικουμένους καὶ κατακτηθέντας ὑπὸ τοῦ Ὀσμάνου, ἐν οἷς ἀναμφιβόλως περιείχετο καὶ τὸ Θηβάσιον [Σογούτσου] καὶ τὸ Δορύλαιον (Ἑσκι σεχέρ) καὶ αἱ Ἀδριανὰ, ἡ πατρίς τοῦ παλαιοῦ τῶν Σμυρναίων ῥήτορος Αἰλίου Ἀριστείδου, καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Βιθυνίας. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινὰ χρόνον ἀπέθανε, ὁ Ἀλαδῖνος ἄπαις καὶ ἄνευ διαδόχου, ὡς προείπομεν, ἔμεινε κύριος τῆς ἡγεμονίας ὁ ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν ἀπ' αὐτὸν στρατάρχης Ὀσμάνης, ἂν οὐ ἄρχονται καταγόμενοι οἱ Σουλτάνοι τῶν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντων Ὀθωμανῶν ἢ Ὀσμανιδῶν, τῶν νῦν κρατούντων τῆς Κωνσταν-

τινουπόλεως καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Σημαίνει δὲ κατὰ τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν τὸ Ὀσμάν, Ὁ σ τ ε ρ α υ σ τ η ς (κοκκαλοτσακιστής), ὡς μέλλοντος δῆθεν καταστροφῆς τῶν ἀπίστων ἡγεμόνων καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ Ὀσμάνου ὡς καὶ τοῦ Ναπολέοντος, παρὰ τοῖς προληπτικαῖς λαοῖς, διότι μάλιστα οἱ μουσουλμάνοι πιστεύουσι κατὰ τὸ Κελάμ σερίφ [ἱερὸν λόγον, τὸ Κοράνιον], ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἐκ Θεοῦ. Προσθετόν, ὅτι ὁ Ὀσμάνης ἦτο μακρόχειρ ὡς ὁ πρεσβύτερος Ἀρταξέρξης.

Ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ λοιπὸν τῆς Ὀθωμανικῆς μοναρχίας μέχρι τοῦ νῦν ἀγαθοῦ καὶ ἐνδόξου αὐτοκράτορος οἱ κατὰ καιροὺς βασιλεύσαντας Σουλτάνοι διάδοχοι εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι κατὰ σειρὰν.

Ὀσμάνης ὁ Κατακτητὴς [Γαζί], βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1309 ἔτη σεληνικά	26
Ὀρχάνης ὁ Κατακτητὴς, υἱὸς δευτερότοκος, ζῶντος τοῦ πρωτοτόκου	35
Μουράτης ὁ Κατακτητὴς, υἱὸς φονευθεὶς, ὑπὸ τῶν Σέρβων	35
Βαγιαζίτης ὁ Κεραυνὸς, υἱὸς, ἀποθανὼν ἐν δεσμοῖς	14
Μωχαμέτης Α, υἱὸς, [μεσσοβασιλεῖα ταραχώδης, 14 ἔτη]	8
Μουράτης Β, υἱὸς, δις βασιλεύσας	26
Μωχαμέτης Β, ὁ Πορθητὴς (Φετί), δις βασιλεύσας ὁ κυριεύσας τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1453 [857]	36
Βαγιαζίτης Β, υἱὸς, νικήσας τὸν ἀδελφὸν Ζέμην.	32
Σελίμης Α, ὁ Ἄκαμπτος, υἱὸς, ἐκθρονίσας τὸν πατέρα	9
Σουλεϊμάνης Α, ὁ Νομοθέτης [Κανουνι], ὁ μέγας	48
Σελίμης Β, ὁ Οἰνοπότης [Μέστ], υἱὸς. Ἄλωσις Κύπρου	8
Μουράτης Γ, υἱὸς	25
Μωχαμέτης Γ, υἱὸς, θανατώσας 19 ἀδελφούς	9
Ἀχμέτης Α, υἱὸς	14
Μουσταφᾶς Α, ἀδελφὸς, ἐκθρονισθεὶς	3 μῆνας
Ὀσμάνης Β, ἀνεψιὸς, θανατωθεὶς ἔτη	4
Μουσταφᾶς Α, ἐκ δευτέρου, ἐκθρονισθεὶς καὶ θανατωθεὶς	1
Μουράτης Α, ὁ Κατακτητὴς, υἱὸς Ἀχμέτου Α	17
Ἰβραχίμης Α, ἀδελφὸς ἐκθρονισθεὶς	10
Μωχαμέτης Α, υἱὸς, ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Κρήτης	41
Σουλεϊμάνης Β, ἀδελφός.	4
Ἀχμέτης Β, ἀδελφός.	4
Μουσταφᾶς Β, ἀνεψιὸς ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Χίου.	9
Ἀχμέτης Γ, ἀδελφός, ἐκθρονισθεὶς. Ἄλωσις Πελοποννήσου	28

Μαγμούτης Α, ἐξάδελφος. Τυπογραφία ἐν
 Βυζαντίῳ 25
 Ὀσμάνης Γ, ἀδελφός. 3
 Μουσταφᾶ Γ, ἐξάδελφος. 17
 Ἀραμίτης Α, ἀδελφός. 16
 Σελίμης Γ, ἀνεψιός, ἐκθρονισθεὶς καὶ θανατω-
 θείς. 19
 Μουσταφᾶς Α, ἐξάδελφος, ἐκθρονισθεὶς καὶ
 θανατωθεὶς. 1
 Μαγμούτης Β, ἀδελφός. 34
 Μεζίτης Α, υἱός, ὁ νῦν βρασιλεύων ἐνδόξως.
 Σημειωτέον, ὅτι ὁ μὲν Ὀσμάνης Α. ἐκυρίευσεν τὴν
 Παφλαγονίαν ἐν μέρει, ὁ δὲ Ὀρχάνης τὴν Προῦσαν,
 τὴν πρώτην τῆς ἡγεμονίας σταθερὰν καθέδραν, ὁ δὲ
 Μουράτης Α. τὴν Ἀδριανούπολιν, τὴν δευτέραν τῆς
 ἡγεμονίας καθέδραν, ὁ δὲ Βαγιαζίτης, ὁ ἐπιλεγόμενος
 Κεραυνός, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ πολι-
 αρχήσας τὴν Κωνσταντινούπολιν 7 ἔτη, ἀπέτυχε, συν-
 ἐλήφθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ταμερλάνου κατὰ
 τὴν περὶ Ἄγκυραν μεγάλην μάχην τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς
 τοὺς Ταταροὺς, γενομένην τῷ 1402. Μουράτης ὁ Β,
 ἕργονος τοῦ Βαγιαζίτου ἐκυρίευσεν τὴν Φρυγίαν, τὴν Θεσ-
 σαλονίχην καὶ ἐπολέμησε πολὺν χρόνον κατὰ τῶν Ἡπει-
 ρωτῶν. Ὁ δὲ υἱός τούτου Μωχαμέτης Β, ἐκυρίευσεν τὴν
 Κωνσταντινούπολιν τῷ 1453, ὡς προεσημειώσαμεν,
 καὶ τὴν Τραπεζοῦντα τῷ 1460, καὶ τὴν Σινώπην,
 Κοσσιμόνην καὶ Ἀμάσειαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ
 τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄλλους ἔτι τόπους. Ὁ υἱός τού-
 του Βαγιαζίτης Β, κατέσχε καὶ διέλυσε τὴν μουσουλμα-
 νικὴν τῆς Πισιδίας [Καραμανίας] ἡγεμονίαν. Τούτου
 δὲ ὁ υἱός Σελίμης Α, ἐκυρίευσεν τὴν Συρίαν καὶ Αἴ-
 γυπτον καὶ Μεσοποταμίαν καὶ Ἀρμενίαν. Σουλεμάνης
 ὁ Μέγας ἐξεπόρθησε τὴν Ῥόδον, τὴν Μηδίαν, τὴν Γε-
 ωργίαν, καὶ ἔπληξε ναυτικόν, ἐκδόσας καὶ νόμους. Μέ-
 χρι τούτου θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἡ ἀκμὴ τῆς
 Ὀθωμανικῆς δυνάμεως πρὸ τῆς ἐπιχειρηθείσης μεταρ-
 ρυθμίσεως ὑπὸ τῶν νεωτάτων μεγάλων Σουλτάνων Μαχ-
 μούτου καὶ Μεζίτου.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὴν βούλησίν σου εὐλογῶ Δημιουργὲ τοῦ κόσμου!
 Τὸ πνεῦμα σου αἰσθάνομαι φωτίζον τὰ ἐντός μου.
 Ἀπὸ ἐσὲ δὲν κρύπτομαι
 Ἡ ὥρα μου ἐσήμανε τὰ ἀνομήματά μου
 Δὲν τὰ σιγῶ· εἶν' ἄπειρα υἱός σου πνιχτά μου!
 Εἰς σὲ ἀνακαλύπτομαι.

Σὺ, ὅστις ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐξένεγκες τὴν κτίσιν.
 Σὺ, ὅστις τῶν κτισμάτων σου αἰώνια τὴν φύσιν
 Ζωοποιεῖς καὶ ὀδηγεῖς,
 Εἰς σὲ τὰς τελευταίας μου δεήσεις ἀνυψόνων

Τὰς τελευταίας μου στιγμὰς εἰς σὲ ἀφιερώνων,
 Τὸν χοῦν ἀφίνω ἐπὶ γῆς.

Ἐλέησον τὰ πταίσματα, δέξου τὴν προσευχήν μου,
 Ἰδὲ μου τὴν κατάνυξιν, ἰδὲ τὴν συντριβὴν μου
 Τὸ τῶν δακρύων ρεῦμα μου!
 Ὡς σὺ, ἀένναος πηγὴ, ὅθεν ζωὴ ἐκβαίνει,
 Ὅπου ὁ σκόληξ ἀνθρώπος καὶ θνησκὼν μεταβαίνει,
 Παράλαβε τὸ πνεῦμά μου!

Τοὺς παναγίους νόμους σου οἱ ἥλιοι τελοῦσι.
 Τὰ ἄστρα εἰς τὸ νεῦμα σου πιστῶς ὁλοιοποροῦσι
 Τὴν ἀναλλοιώτον ὁδόν.
 Ἡ γιγαντώδης σφύρα σου παντοτεινὰ δουλεύει·
 Ἡ κόσμους εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκ μηδενὸς χαλκεύει·
 Ἡ κόσμους ρίπτει ἐκποδῶν.

Ἡ ποίησις καὶ μουσικὴ τῶν οὐρανῶν σπλντίζει·
 Χορὸς ἀγγέλων φαεινῶν τοὺς ὕμνους σου σκορπίζει·
 Εἰς τ' ἀχανὲς διάστημα.
 Τὴν δόξαν καὶ σοφίαν σου θαυμάζει καὶ δοξάζει,
 Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα σκιρτᾷ καὶ ἐκθειάζεται
 Τὸ πᾶν, τῆς στιγμῆς ἐλάστημα.

Τὸν ἀναρχον, κτίδιον καὶ ἄσειπτόν σου θρόνον
 Ἐπὶ πτερύγων ἔστησας ἀτελευτήτων χρόνων,
 Σκῆπτρον ἀστέρινον κρατῶν-
 Καὶ τὴν αἰωνιότητα πορφύραν ἐνεδύθης,
 Καὶ ἐξ ἡλίων στέφανον λαβὼν περιεβλήθης,
 Τὸ ἄπειρον ἰχνηλατῶν.

Σὺ πλάστῃ ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸ ὕψιστον σημεῖον
 Τοξεύεις ἐπὶ τῶν σφαιρῶν τὸ βλέμμα σου τὸ θεῖον.
 Καὶ εἰς τὰ καταχθόνια
 Ἀναταράσσεις τοὺς μοχλοὺς, καὶ τυγχινεῖς τὸν ἄδην.
 Κ' ὑπερμεγέθεις μηχανὰς καινὰς ἐπιτροχάζδην
 Σφουρηλατεῖς αἰώνια.

Σὺ εἰς τὴν ἄκραν κᾶθησαι τῆς κλίμακος τῶν ὧλων
 Εἰς ἣν τὸ ἄτομον πηδῶν τὸν ἄπειρόν σου θόλον
 Κατὰ βαθμοὺς διατρυπᾷ.
 Κ' ἐκεῖθεν τὴν περιστερὰν ἀκούεις λουομένην,
 Καὶ εἰς ἀνθέων κάλυκα τὴν μυῖαν πνιγομένην
 Τὰς πτέρυγας τῆς νὰ κτυπᾷ.

Ὡ ! εἴθε, εἴθε ν' ἀναβῇ αἰσία κ' ἡ ψυχὴ μου!
 Καὶ νὰ σὲ φθάσῃ τρέχουσα ἡ ταπεινὴ εὐχή μου
 Τὴν νεσράν σου κλίμακα!
 Καὶ περιγυριζόμενος ἀπὸ χοροῦς ἁγίων,
 Νὰ εὐδοκήσῃς νὰ γραφῶ εἰς τῶν χρυσῶν βιβλίων
 Τὸν ἀφθαρτόν σου πίνακα!